

[Ellen Strange Petersen.]

Så vidt jeg har kunnet forstå både på ministeren og ordførerne, gives der principiel tilslutning til tanken, og problemerne kommer altså til at stå på, hvordan man får spørgsmålet løst på praktisk vis, og hvordan vi får de andre nordiske lande med i arbejdet. Den fremstilling, som indenrigsministeren gav af forløbet, hvordan det har været behandlet og drøftet i 1968 og senere i Nordisk Råd, og at en arbejdsgruppe er nedsat, er fuldstændig rigtig. Men det er også rigtigt, at vi ikke har mærket noget til i indfødsretsudvalget de sidste år, hvad dette arbejdsudvalg er nået frem til. Jeg håber da meget, at drøftelsen her i dag kan give stødet til, at man hurtigere kommer videre.

Jeg mener, at lovforslaget tager hensyn til flere sider. Det tager hensyn til kvindens ligestilling med manden, og jeg skal slet ikke afvise, at det er et vægtigt hensyn fra vores side. Det er sådan, at indfødsretslovene i nogen grad har afspejlet den udvikling, der har været i samfundet fra dengang, da manden var den enerådige hersker i familien. Man ændrede i 1925 indfødsretsloven, sådan at en dansk kvinde godt kunne gifte sig med en udenlandsk mand og beholde sit danske statsborgerskab, hvis hun blev i landet. 25 år senere nåede man frem til, at hun godt kunne rejse ud af landet og endda beholde sin danske nationalitet. Nu er der så gået 23 år, og det kan jo være, at der går 2 år til og man så, når man runder de 25 år, ved den lejlighed får hendes barn med. Jeg vil sige, at det med ligestilling er jo ikke bare en følelsesmæssig sag. Jeg har fået mange henvendelser fra unge mødre. Udviklingen går jo i den retning, at flere og flere gifter sig med udlændinge, og det bliver mere og mere almindeligt, at udenlandske mænd tager ophold i Danmark og bliver gift her. Det må virke meget ejendommeligt på en dansk kvinde, som måske har boet hele sit liv her og får et barn med en sådan udenlandsk mand, at få at vide, at hun skal søge opholdstilladelse til dette barn.

Jeg har haft en henvendelse fra en ung mor, der skrev et langt, langt brev til mig om disse problemer. Hun skrev bl. a., at selv i det lykkeligste ægteskab kommer der af og til en kurre på tråden, og når man er gift med en sydlænding, som hun var, var

omkvædet, når de havde stridigheder, gerne det: hvis du ikke føjer dig, tager jeg mit barn, der har min nationalitet, og rejser til mit land. Så er vi inde på de konflikter, som fru Meta Ditzel nævnte med kidnapning. Jeg vil gerne sige i den forbindelse, at hver gang vi i indfødsretsudvalget har været stillet over for disse sager, har vi samarbejdet med justitsministeriet og mødt megen velvilje og forståelse. Jeg tror nok, der fra dansk side i de tilfælde er gjort, hvad der kunne gøres for at hjælpe den danske moder og hendes barn, men jeg tror alligevel, at det rent psykisk betyder umådelig meget for en moder at vide, at hendes barn har den samme nationalitet som hun.

Dertil kommer, som også en af ordførerne var inde på, at forholdet er anderledes, hvis hun er ugift, og jeg mener ikke, at vi fra samfundets side ligefrem bør begunstige de uægteskabelige forhold. Der er også den side af sagen, som jeg meget gerne vil fremhæve, at det er blevet mere og mere almindeligt at adoptere udenlandske børn, fordi det er vanskeligt at få danske adoptivbørn, og her er det praksis, at man i indfødsretsudvalget meget hurtigt giver dansk statsborgerskab til et sådant adopteret barn. Så virker det altså urimeligt på en dansk mor, der selv har født sit barn, at dette barn ikke kan få dansk statsborgerret, før faderen søger og får det.

Så slås der meget på dobbelt statsborgerskab. Det er rigtigt, at vi har været med til at underskrive en konvention om, at man skal søge at undgå dobbelt statsborgerskab. Alligevel — og helt bortset fra dette lovforslag — er dobbelt statsborgerskab noget, der forekommer i mange tilfælde, bl. a. fordi der er uensartet lovgivning i de forskellige lande. Nogle steder er det afgørende, hvor barnet bliver født. Man kan nævne det eksempel, at et dansk par opholder sig i Amerika eller i England. Barnet bliver født dér, men får altså den danske fars statsborgerskab samtidig med det pågældende lands. Også her i landet er vi medvirkende til, at folk får dobbelt statsborgerskab, nemlig i de tilfælde, hvor flygtninge, der kommer hertil, efter et passende åremål søger dansk indfødsret, som man bevilger dem på betingelse af, at de bliver løst fra deres hidtidige statsborgerskab. Netop på grund af flugtforholdet kan det være svært for dem at bevi-